

עמ"י 21495/07/15 - מדינת ישראל נגד ברוך יאלהו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

12 יולי 2015

עמ"י 21495-07-15 מדינת ישראל נ'
יאלהו(עציר)
לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל
ברוך יאלהו (עציר)

העוררת
נגד
המשיב

נוכחים:

ב"כ העוררת עו"ד אלכס וייסברוד

ב"כ המשיב עו"ד גיל גבאי

המשיב הובא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בימ"ש השלום בראשל"צ מיום 11.7.15, שבה הורה על שחרורו של המשיב בתנאים הכוללים מעצר בית מלא בבית אמו עד ליום 14.7.15, בפיקוח של האם, ובערבויות כמפורט בהחלטה.

המשיב חשוד בכך שהגיע ביום 11.7.15 בשעה 04:00 לזירה של תאונה חמורה, שבה נפגעים ולכודים. תוך כדי פעולות כוחות הכיבוי שכללו חילוץ לכודים מכלי רכב, גנב המשיב, על פי החשד, את אחד מרכבי הכיבוי והחל בנסיעה פרועה, כשהוא עובר ברמזורים אדומים, מנגח כלי רכב בכביש ומתעלם מקריאות של שוטרים שקראו לו לעצור. המשיב נעצר רק לאחר שהתנגש בסלע שגרם לפיצוץ אחד מצמיגי הרכב, ובעקבות מרדף רגלי. במהלך הארוע נפגעו כלי רכב רבים שחנות בדרך.

המשיב נעצר ביום 11.7.15 ובאותו ערב הובא לפניי בימ"ש קמא לשם הארכת מעצרו.

כאמור, ביהמ"ש הורה על שחרורו בתנאים. לטענת העוררת, טעה בימ"ש קמא שלא נתן משקל מספיק לחומרת

הארוע, כעולה מחומר הראיות שהוצג בפניו וכאשר קבע שהפעולות שמבקשת המשטרה לבצע לא ניתנות לשיבוש על ידי המשיב. נוסף על כך טעה ביהמ"ש כאשר סבר שיש בכוחה של חלופת המעצר שהוצעה להשיג את עילות המעצר. לפיכך מבקשת העוררת להורות על הארכת מעצרו של המשיב עד ליום 14.7.15 לשם השלמת החקירה והבאת התיק לעיון הפרקליטות.

בדין היום הפנה ב"כ העוררת לחומר החקירה, אשר הוצג גם לבימ"ש קמא, והפנה לפעולות החקירה לביצוע. הוא ציין כי פעולה שסומנה בבימ"ש קמא כפעולה מס' 9, כוללת למעשה 4 פעולות של חקירת חברים של המשיב, אשר היו עמו במועדון. יצוין, כי נציג המשטרה ערך מחדש את הדו"ח שהוצג בבימ"ש קמא באופן שכתב בצורה ברורה יותר את הפעולות לביצוע, והפעולה שבה עסקינן הופיעה כעת כפעולה מס' 7. נוסף על כך, בדו"ח החדש קיימת פעולה מס' 9 שגם היא חקירה שעשויה להיות חשופה לשיבוש. מעבר לכל טוען נציג העוררת כי יש להבין מדוע בחור צעיר, נטול עבר פלילי, מחליט לפתע לבצע מעשה כה מסוכן וכה קיצוני כפי שעשה המשיב. נוסף על אלה קיימת גם עילה של חשש מהימלטות וזאת מאחר שמיד לאחר הארוע ניסה המשיב להימלט מפני השוטרים. חלופת המעצר שהוצעה אין בה כדי להשיג את עילות המעצר ולכן מבוקש לקבל את הערר.

ב"כ המשיב מציין כי לא נפל כל פגם בהחלטת בימ"ש קמא, ומכל מקום - בימ"ש זה אינו שם שיקול דעתו חלף שיקול הדעת של בימ"ש קמא, אלא בוחן את סבירות החלטתו, למעט מקרה שבו הוצגו ראיות חדשות, או שהיה טעם של ממש להתערב בהחלטה, דבר שלא קיים כאן. בעניין זה הוא מפנה לבש"פ 9536/07, בש"פ 2006/10 ובש"פ 9477/12.

עוד טוען ב"כ המשיב כי מדובר בבחור צעיר שהשתחרר אך לאחרונה משירותו הצבאי שבמהלכו שירת באופן מיטבי, עד שבסוף השירות ניתנה לו הזכות לשמש כנהג של המח"ט. אין כל ספק כי התנהגותו נבעה משתייה, ועל כן ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו אם ימצא בבית אמו, אשר לא תתן לו לשתות. נוסף על כך, אין ממש בעילת השיבוש מאחר שהחברים יוכלו לספר לכל היותר שהוא אכן היה שיכור, וזוהי גרסתו של המשיב עצמו. נוסף על כך מציין הסניגור, שהשעה לבחינת האפשרות של הכנסת דבר מה לכוס השתיה של המשיב היתה עם מעצרו, אילו נתפסו מצלמות האבטחה במקום הבילוי. הדבר יכול עדיין להיעשות והמשיב אינו יכול להשפיע על כך ולכן אין מקום לטעון כי קיימת עילה של שיבוש.

שמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בהחלטת בימ"ש קמא, כמו גם בפעולות לביצוע. ראשית לעניין השאלה אם ביהמ"ש דן בערר כביקורת על בימ"ש קמא, או שמא דן בעניין כאילו הוא יושב במקום הערכאה הקודמת - עיינתי בהחלטות שאליהן הפנה הסניגור. תחילה יצוין כי שם היה מדובר על עררים בנושא של מעצר עד תום ההליכים, שמטבעו הוא הליך ממושך יותר ועמוק יותר, שבו נדרשת הערכאה הדיונית לבחינה שונה של החומר שלפניה, מאשר הערכאה שדנה במעצר ימים. שנית, גם באותם מקרים צוין כי ביהמ"ש היושב בערר דן בו מחדש ובאופן עצמאי, אלא שיש משקל, מקום שאין הכף נוטה באופן ברור לכאן או לכאן, להחלטת ביהמ"ש המחוזי (שהיה הערכאה הראשונה באותו מקרה) ונחוץ "טעם של ממש כדי לבטל את ההחלטה" (בש"פ 2006/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** [15.3.10]), פסקה ז' להחלטתו של כב' השופט רובינשטיין). לפניי החלטת כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6051/11 **ליברטי נ' מדינת ישראל** [23.8.11], שניתנה מאוחר יותר להחלטה בבש"פ 2006/10, ובה מזכיר השופט רובינשטיין, בפסקה ו' להחלטתו את הגישה שלפיה בהליך של ערר, להבדיל מהליך של ערעור, ביהמ"ש אינו בוחן אך את נכונות ההחלטה, אלא עליו

להכריע בבקשת המעצר על יסוד התשתית הראייתית המוצגת בפניו (תוך הפנייה לבש"פ 8276/98 כהן נ' מדינת ישראל). נוסף על כך קובע השופט רובינשטיין כי לגישה זו הד בהוראת סעיף 53(ב) לחוק המעצרים שקובע שהשופט שדן בערר רשאי להיזקק לחומר ראיות חדש שנתווסף מאז הדיון בבימ"ש קמא, והוא מוסיף "לא אחת נקבע, כי 'בדיון בערר על החלטתה ניתן לראות את ערכאת הערעור כאילו היא יושבת 'במקום' הערכאה הקודמת, ולא כיושבת על מנת 'לבקר' את החלטתה' (בש"פ 7406/00 עלאדין נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 740, 744...)".

אין כל ספק שהמעשה המיוחס למשיב הוא חמור ביותר. לא ברור מה גרם לבחור צעיר, נטול עבר פלילי, שככל הנראה ניהל חיים נורמטיביים עד לארוע דנן להגיע לזירת תאונה, שבה כוחות חילוץ מנסים לטפל בנפגעים, להיכנס לרכב כיבוי להתחיל בנסיעה פרועה תוך סיכון כלי רכב ואנשים בדרך. הדבר צריך להיבדק, ויש לאפשר לגוף החוקר לעשות את עבודתו באין מפריע. מלכתחילה סברתי כי הפעולות שנדרשות לביצוע אכן לא ניתנות לשיבוש כפי שקבע בימ"ש קמא, אך לאחר שהובהר שיש לגבות עדויות ממספר אנשים שהמשיב בקשר עימם, או יכול להיות בקשר עימם, הרי שיש לאפשר ביצוע פעולה זו ללא חשש שמא ינסה המשיב, אשר כבר הראה כי בנסיבות מסוימות לא ניתן להסביר את התנהגותו, להפריע לביצוע. נוסף על כך אני מסכימה שלכשישחרר המשיב, ראוי שהדבר יעשה לחלופה טובה ומוצקה. מקובלת עלי התרשמותו של בימ"ש קמא מאמו של המשיב כמפקחת טובה, אך ידוע שמפקחת יחידה עשויה להיזקק לחיזוק, בפרט כאשר אמו של המשיב עובדת, ולצורך הפיקוח התחייבה בבימ"ש קמא לעזוב את מקום עבודתה.

נוכח האמור, באיזונים המתחייבים לשלב הזה של החקירה, נראה לי כי החלטת השחרור אכן מוקדמת. לכן הערר מתקבל ואני מורה על הארכת מעצרו של המשיב עד ליום 14.7.15 בשעה 12:00.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוז תשע"ה, 12/07/2015 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו , שופטת